

[Fr. Datgaard.]

der har Papirer, som de udgiver, en Gang imellem stikprøvevis skal give Underretning til Folk, der tidligere har staaet som Ejere af Papirer, og som nu efter Kreditforeningens eller en anden Institutions Bøger ikke længere er det, fordi der er fremkommet Transport, som er blevet noteret. Det kan være, at saadan en Transport er falsk, derfor skal man en Gang imellem give Underretning til Ejerne, for at de kan se efter, om der er sket noget med Papirerne. Det betyder ikke, at den Ejer, som et Papir maaske er frataget, kan faa dette Papir tilbage, men det betyder, at der bliver mere Risiko ved at tilegne sig Papirer og disponere over dem, og det vil skabe større Sikkerhed i Omsætningen.

Det samme er Tilfældet med en anden Bestemmelse i dette Kapitel, i § 37, hvorefter det ikke længere er nødvendigt at angive et Navn paa et Papir, der er blevet til et Navnepapir; det er nok at give en Noteringspaategning om, at dette Papir nu lyder paa Navn, man behøver ikke at sige, hvilket Navn det lyder paa. Dette vil ogsaa gøre det vanskeligere for Bedragere, Tyve og andre, som uberettiget har tilegnet sig Papirer, at disponere over disse, for de ved ikke altid, hvilket Navn de skal opgive.

Det kan endvidere nævnes, at der ogsaa til Sikring af Omsætningslivet er givet strengere Regler for Pantsætning af Gældsbreve, end vi har haft før.

Hele denne Udvikling tager nærmest Sigte paa skiftende Ejere af Værdipapirer. Den anden Side af Sagen er jo Skyldneren eller den Institution, der staaer inde for Papirets Godhed, som skal betale. De Regler, der er givet om Skyldneren og hans Forhold til Fordringshaverne efter Papiret, er i noget højere Grad end for de skiftende Ejeres Vedkommende i god Overensstemmelse med de tidligere Regler. Nogen Forandring er der dog, men det er givet, at man stadig maa fastholde den Grundsætning, at en Mand, som ser ud til at være Skyldner, f. Eks. efter et falsk Dokument, selvfølgelig ikke bliver Skyldner, selv om Dokumentet løber rundt med hans Navn paa. Samtidig maa man naturligvis ogsaa opretholde Reglerne til den anden Side om, at den Skyldner, som giver et Gælds brev fra sig, maa sørge for, at der i Gælds brevet kommer til at staa de Forbehold, de Indsigelser, han maatte have imod det fulde Ansvar efter Papiret.

Der er sket en Mildnelse for Skyldneren. Efter den nuværende Lovgivning er det saadan, at ethvert Afdrag, der erlægges paa et Skyldbrev, maa paategnes Skyld-

brevet; hvis det løber rundt uden den Paategning og modtages af en godtroende Erhverver, skal han ikke respektere, at Skyldneren kommer med en løs Kvittering for et Afdrag, han har gjort, medens han derimod maa bøje sig for en løs Kvittering for de forfaldne Renter, der er betalt paa et Skyldbrev. Nu indføres der den Regel, at for Afdrag, som fremgaar af Skyldbrevet, der skal erlægges til bestemt Tid, kan man nøjes med en løs Kvittering paa samme Maade som for Renter, saadan at en godtroende Erhverver af et Gælds brev ikke skal kunne fortrænge den Indsigelse: Ja, men der er betalt det, som skulde betales til Juni og December Terminer paa dette Gælds brev, som lyder paa disse Afdrag, og det har jeg løs Kvittering for. Det er en stor Lettelse for Skyldneren, og det er ikke noget særligt Baand paa Erhververen af saadanne Papirer, for de maa paa Forhaand være klar over, at disse Afdrag, paa samme Maade som de forfaldne Renter, kan være betalt.

Bortset fra disse Ting følger Reglerne om Skyldnerens Forhold til Papirer saa nogenlunde de hidtidige Regler.

Kapitel 3 om simple Gældsbreve giver ikke megen Anledning til Omtale, idet man her i det store og hele følger den almindelige Retsordning; kun undtager man de simple Gældsbreve fra de meget strenge Regler, jeg lige har omtalt.

I Kapitel 4 følger saa et Sæt Regler om Kontrabøger. Saavel Kommissionen som Ministeriet har været noget i Tvivl om, hvorvidt man skulde gøre Bøger, der lyder paa Indskud i Banker og Sparekasser, til Omsætningsdokumenter i almindelig Forstand; man har besluttet sig til ikke at gøre det, hvad jeg mener er rigtigt. I Banker og Sparekasser har man den Praksis, at man udbetaler til Ihænde haveren af en Kontrabog, naar Ihænde haveren kan opgive, hvilket Navn Bogen lyder paa, altsaa uden at man undersøger, om Ihænde haveren er Ejer af Bogen. Dette kan være en haard Regel for adskillige, der ligger inde med Sparekassébøger, som de ikke saadan kan gemme for Tyve og Røvere, idet uvedkommende altsaa ved at faa fat paa Bogen kan tilegne sig det meste af det, der staaer paa den. Nu foreslaas det imidlertid at indføre den Regel, at hvis en Bank eller Sparekasse vil udbetale til Ihænde haveren, skal det af selve Bogen paa særdeles tydelig Maade fremgaa, at der vil blive udbetalt tilden, der har Bogen i Hænde, og som kan opgive Navnet. Dette er i hvert Fald en Betyngelsesforanstaltning over for Bogens Ejer, idet han derved bliver klar over, hvad der